

Allemaal in mijn rugzak

Journaliste Arkasha over de 8 lessen die ze leerde tijdens het backpacken

Journaliste Arkasha houdt van rugzakreizen. Na een soloreis zes jaar geleden, spande ze onlangs opnieuw de riemen van haar backpack aan voor een tien weken durende trip door Centraal-Amerika. De praktische tips én de levenslessen ze daar opstak, geeft ze hier mee.

Tekst en beeld: Arkasha Keyzers

1

SOLO REIZEN IS TOP, SAMEN REIZEN OOK

Zes jaar geleden, met een pijnlijke relatiebreuk achter de rug en obsessief gemaal in mijn hoofd, besloot ik om alles en iedereen even achter te laten voor een reis met de rugzak. Het was een spectaculaire maar vooral ook helende trip. Na quasi te zijn vergroeid met mijn ex, leerde ik voor het eerst helemaal op eigen benen te staan. Bijna elke dag leerde ik nieuwe mensen kennen en beleefde ik grote avonturen (en avontuurtjes). Mijn zelfvertrouwen kwam terug. Twee jaar geleden kwam ik mijn huidige lief tegen. Hij had er altijd van gedroomd om zo'n grote reis te maken, maar liever niet alleen. En ik had intussen de smaak te pakken. Ik wilde gerust samen op pad. Toch had ik ergens ook schrik voor het contrast. Zou ik het dan niet missen om zoveel nieuwe mensen te leren kennen? Als koppel ben je toch minder aanspreekbaar? Zou ik me gaan ergeren aan hem, of hij zich aan mij? Het tegendeel bleek waar. We groeiden net ontzettend naar elkaar toe en het was fantastisch om alle natuurpracht en wereldwonderen met hem te kunnen delen. De soloreis was niet beter dan de 'samenreis', of omgekeerd. Het waren gewoon beide unieke ervaringen. **Ik zou het iedereen aanraden om een keer uit je vertrouwde omgeving te stappen, in welke constellatie ook.**

2

DICHTBIJ IS OOK MOOI (EN ECOLOGISCHER)

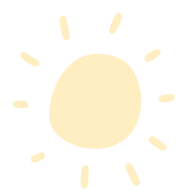
Mijn vriend en ik zijn allebei zelfstandige en we hebben er lang naartoe gewerkt om tien weken vrij te kunnen maken in onze agenda. Maar naar waar trek je dan? Wij kozen voor Centraal-Amerika, niet meteen de goedkoopste optie. In totaal spendeerden mijn lief en ik elk zo'n 5000 euro voor de hele trip, of 70 euro per dag. We hielden de uitgaven bij in een Exceldocument om bij te sturen wanneer we over ons budget dreigden te gaan. **We kozen er ook bewust voor om niet álles in een land te zien, maar te focussen op de plekken die iets in petto hadden waar wij van droomden: leren surfen, leren duiken, mountainbiken, hiken...** Ironisch genoeg zeiden we vaak dingen als 'Het lijkt hier op het Comomeer' of 'Deze velden zouden in Frankrijk kunnen liggen'. Ver van huis kwamen we tot het besef dat ook onze eigen contreien fantastisch zijn qua natuur, cultuur, culinaire opties en hoe goed de dingen zijn geregeld. En dat allemaal in pocketformaat.

We kwamen tot het besef dat ook Europa fantastisch is qua natuur, cultuur, culinaire opties en hoe goed de dingen zijn geregeld.

3

JE KAN MET
HÉEL WEINIG
BAGAGE REIZEN

'Wat? Tien weken? En enkel handbagage?' zei een vriendin toen we vertelden dat we onze spullen echt tot een minimum zouden beperken. Alles wat ik meehad, paste in één rugzak. Mijn lief had een duffeltas, ook in handbagageformaat. Toen we van de ene *chicken bus* (afgedankte Amerikaanse schoolbussen die in Centraal-Amerika dienstdoen als openbaar vervoer) op de andere sprongen, waren we méér dan blij. We hebben voor onze reis heel bewust kledingstukken uitgekozen die bij elkaar pasten, waardoor we alles konden combineren. Om de week wassen we alles. De meeste hostels hebben wel een samenwerking met een wasalon. Me optutten deed ik met oorbellen, een ketting, mascara, lipstick en wat parfum van een staaltje. **Eigenlijk heb ik op materieel vlak niks gemist, want door minder opties te hebben word je creatiever.** Maar het was wel héél fijn om mezelf én m'n vriend nog eens in andere kleren te zien bij thuiskomst, dat wel.

4

ONZEKERHEID IS
CULTUREEL BEPAALD

'Wat zullen mensen van mijn lichaam denken?' is een belemmerende gedachte die lang niet in elke cultuur de standaard is. In alle vormen en maten liggen de latina/o/x's zorgeloos op het strand. 's Avonds dansen ze salsa of merengue met hun vrouw, tante, neef, zus of - nog beter - een totaal onbekende, zoals ik. En dansen kunnen ze - altijd en overal. Meezingen ook. Iedereen vindt het normaal dat tante Bea tijdens de lunch al dan niet vals meekeelt met Shakira en Daddy Yankee. Als je 't mij vraagt, kunnen wij Belgen daar nog heel wat van leren.

'Wat zullen mensen van mijn lichaam denken?' is een belemmerende gedachte die lang niet in elke cultuur de standaard is.

5

DON'T JUDGE A BOOK BY ITS COVER

Thuis heb ik vrienden die min of meer op me lijken qua leeftijd, opleidingsniveau, interesses en zelfs kledingstijl, maar op reis knoop je praatjes aan met mensen die allesbehalve binnen diezelfde nauwe categorie vallen. Toen mijn lief en ik in Nicaragua twee Rotterdammers ontmoetten, hadden we op eerste gezicht weinig gemeen. Wij liepen er rond in afgetrapte sandalen en slobberkieren, zij waren uitgedost in kleurrijke vakantie-outfits, felle make-up en dito juwelen. We raakten aan de praat en de volgende ochtend ontbeten we samen. Ze vertelden ons hilarische verhalen over hun job als *flight attendants* en gaven ons tips voor toekomstige bestemmingen. Puur op zicht zou je ons niet matchen, maar het klikte net wél. En ergens in de jungle van Honduras zagen we nog zo'n verrassend duo ontstaan. A. was een trans vrouw die bij een LGBTQ+-organisatie werkte, X. was een breed-geschouderde alfaman die net vijf jaar in het Belgisch leger had gediend. Hoewel ze uit een totaal ander milieu kwamen en enkel hun nationaliteit met elkaar leken te delen, matchte hun humor. Meer hadden ze niet nodig om samen een heel hostel te entertainen. Geweldige avond.

6

DE MEESTE MENSEN DEUGEN

Ja, we zijn met het openbaar vervoer door El Salvador, Honduras en Mexico heen gereisd, landen die te boek staan als de gevaarlijkste ter wereld. Nee, er is gestolen en we zijn niet bedreigd of afgeperst. Tijdens tal van busritten werden we door alle vriendelijke chauffeurs en passagiers bijgestaan om van plek A naar plek B te raken. Soms werden we zelfs bij de arm genomen en op een andere bus gezet zonder dat we wisten wat er precies aan de hand was. We waren voorzichtig, maar durfden ook ons buikgevoel te volgen. Hou je ogen open, maar laat je niet leiden door al die cowboyverhalen, want de meeste mensen deugen.

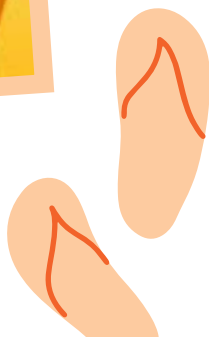

Bereid niet alles tot in de puntjes voor, want als alles vastligt, heb je geen ruimte meer voor spontane beslissingen.

7

PLANNEN HOEFT NIET, MAAR HELPT WEL

Ik hou ervan om op voorhand heel wat te lezen en op te zoeken. Ik informeer me het liefst met de *Lonely Planet*-gids, al hadden we ook veel aan de fijne blog *Alongdustyroads.com*. Doordat we altijd pas een dag of twee van tevoren een slaapplek vastlegden, waren de beste soms volgeboekt of bleven er enkel nog duurdere opties over. Dat was de prijs die we betaalden om flexibel te kunnen reizen. Tegelijkertijd zou ik het niemand aanraden om een langere reis al op voorhand tot in de puntjes voor te bereiden, want als alles vastligt, heb je geen ruimte meer voor de spontane beslissingen. Een week op voorhand dingen vastleggen is wellicht een gulden middenweg. Echte avonturiers kunnen ook gewoon opdagen in een dorp of stad en bij verschillende adresjes langsgaan om te horen wat er nog beschikbaar is. We merkten wel dat heel wat slaapplekken niet met platformen als *Hostelworld*, *Booking* of *Airbnb* werken, net omdat ze er zoveel inkomsten door moeten afgeven. **De slaapplekken die puur op mond-tot-mondreclame kunnen overleven, zijn logischerwijs vaak ook de beste.**

8

INTERNET IS ZILVER, GEEN INTERNET IS GOUD

Kopen we ter plekke een simkaart, zodat we altijd handig gebruik kunnen maken van het internet? Of maken we enkel gebruik van wifi op plekken waarop dat kan? Wij kozen voor de tweede optie. Het zorgde ervoor dat we vaker praatjes aanknoopten met locals, maar het zorgde er ook voor dat we echt aanwezig waren in het moment, boeken lezen op de bus en leuke gesprekken hadden aan tafel, zonder afleiding van wat er zich thuis allemaal afspeelde. Toegegeven: tijdens het eerste uur in een hostel met wifi waren we vaak met onze telefoon bezig, om hem daarna in een hoek op te laden en niet meer vast te pakken.

**Geen wifi hebben
zorgde ervoor dat
we vaker praatjes
maakten met
locals en dat we
echt aanwezig
waren in
het moment.**

